

РЕШЕНИЕ

№ 6230

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5835** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс(АПК).

Делото е образувано по жалба на Х. А., [дата на раждане] , гражданин на Турция, против отказ за издаване на виза тип „D“ от 16.05.2023г. на консула на Р.България в [населено място], Турция, по заявление от 29.03.2023г.

Жалбоподателката оспорва административния акт като незаконосъобразен и постановен при нарушение на изискването за форма-чл.59, ал.2 АПК, при липса на мотиви. В акта не са изложени конкретни факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за издаването му, не е посочена конкретната хипотеза на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Твърди, че е нарушено правото ѝ на личен живот, като се позовава на чл.8, т.2 от ЕКПЧ. Моли за отмяна на оспорения отказ.

В съдебно заседание, жалбоподателката редовно призована не се явява и не се представлява.

Ответникът- Съветник консул при ЗКК на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, взема становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Софийска градска прокуратура, уведомена не изпраща представител и не взема становище.

От фактическа страна.

Жалбоподателката е подала заявление за издаване на виза тип D, с рег.№ 23002934/29.03.2023г., на основание чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ.

Приложени са и приети като част от административната преписка декларация от А. от 09.03.2023г.с която е заявила адрес в България, на който трайно ще се установи. Представени са и договор за наем на жилище, открита банкова сметка в страната, изселнически паспорт.

На 29.05.2023г. на жалбоподателката е връчен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартният формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. За фактически основания за отказа е посочено: „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, или транзитно преминаване или летищен транзит“.

С докладна записка от 25.04.2023 на Директор на ОД на МВР [населено място] се установява, че при извършена проверка на адрес: [населено място], [улица] цел проверка на достоверността на посочените данни в съгласувателната процедура, соченият за домакин на чуждия гражданин е открит, но заявява, че е сключил договор за наем с жена която не познава и не може да предостави конкретни данни за нея, поради което е направен извод за ненадеждност на посочения адрес.

От областна дирекция на МВР-Т. е депозирано отрицателно становище относно издаване на виза за дългосрочно пребиваване на жалбоподателя.

От зам.-председателя на ДАНС е представено писмо рег. № 12570/17.07.2023г., че от страна на ТД „НС“ – Т. е изразено положително становище.

Правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 16.01.2023г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира и обосновава засягане правата му по чл. 8 ЕКПЧ, поради което жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

По съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представената Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед № 1/06.01.2022г. на генерален консул в Истанбул.

Отказът е издаден в писмена форма, като лаконично са посочени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17

от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „бележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - “Наредбата”/ НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита“.

Неоснователно е възражението за немотивираност на оспорения акт. Направеното изявление в мотивите на административния орган е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ, срещу които е изложил съображения в жалбата. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на Дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт. Мотивите на акта се съдържат и в докладната записка от извършената проверка по съгласувателната процедура, при която е установена ненадеждността на посочения адрес.

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона форма и съдържание, но при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на материалния закон и при несъответствие с неговата цел.

Според настоящия съдебен състав, липсват предпоставките, визирани в чл.10, ал.1, т.17 от Закона за чужденците в Република България, послужили като основание на постановения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Съгласно посочените разпоредби издаване на виза на чужденец се отказва, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

По делото се установява, че Х. А. е кандидатствала за виза вид „D” на основание чл.15, ал.1 във вр. с чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ. Според чл.15, ал.1 от закона виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съгласно чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Към заявлението са приложени изискуемите документи по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, в това число и договор за наем с нотариална заверка на подписите, сключен с Ш. А. (наемодател) в изпълнение на законовото изискване кандидатстващият за издаване на виза за продължително пребиваване да има осигурено жилище в страната. Представена е също нотариално заверена декларация, с която А. декларира, че предоставя жилище – адрес с посочения в договора за наем адрес на Х. А. за времето на пребиваването ѝ в Република България.

По направената на заявлението проверка от началника на група „Миграция” при ОДМВР – Т., резултатът от която е обективиран в писмо №УРИ 363р-11152-25.04.2023г. е дадено отрицателно становище за издаване на исканата виза. Като причини за това в писмото е записано, че наемодателя е заявил пред полицейския служител, че е сключил договор за наем с жена която не познава и не може да предостави конкретни данни за нея. Първото изречение от посоченото писмо не може да обори сключения договор за наем и удостовереното от А. в подписаната от него декларация също с нотариална заверка на подписа му. Важно е да се отбележи, че по делото не е представено писмено обяснение от А., на което органът се позовава.

В същото време приложените от заявителката документи с нотариална заверка на подписите доказват, че договор за наем на посочения в същия имот е сключен от положилите подписи под него страни, както и че А. със собственоръчно поставен и заверен от нотариус подпис е декларира, че предоставя свой собствен недвижим имот на А. като жилище за пребиваване за времето на престоя ѝ в Република България. Тези документи са валидно съставени и пораждат своето правно действие. На същите не могат да бъдат противопоставени сведенията, изложените в писмото на началника на група „Миграция” при ОДМВР – Т..

При изяснена цел, както и условия на заявеното пребиваване, за целите на настоящото производство е без значение какви са дългосрочните намерения на чужденката. Представените документи не са с невярно съдържание и не са

декларирани неверни данни. Чужденката е изпълнила всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от нея виза.

Настоящия съдебен състав не споделя доводите на жалбоподателката А. относно допуснатото нарушение на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ касаещо право на зачитане на личния и семейния живот. В случая личния и семеен живот на А. е в Република Турция, поради което с отказа за издаване на виза за пребиваване в България, личният и семеен живот не се нарушава. Следва да се посочи, че доколкото А. е претендирала засягане на посочените основни права и свободи от ЕКПЧ, не е било изключението на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ за недопустимост на обжалване по съдебен ред.

Доколкото не се установява да са направени разноси, а такива не се и претендират от жалбоподателката, съдът не следва да ги присъжда.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А., [дата на раждане], гражданин на Турция, против отказ за издаване на виза тип „D“ от 16.05.2023г. на консула на Р.България в [населено място], Турция, по заявление от 29.03.2023г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: